

Naloga kritika, čim bolj objektivno ovrednotiti delo umetnosti, je zelo nevhvaležna. Morda ste se ob besedni zvezi delo umetnosti zahahljali, češ, tip piše o produktih masovne mašinerije pop kulture in nam lamentira o vrednotenju umetnosti, toda med take vrste produkti se vedno znova najdejo tudi nekateri izdelki, ki se s svojo nekonvencionalnostjo katapultirajo iz zven komercialnih okvirjev. Bi si, denimo, upali trditi, da je glasba Pink Floyd potrošni izdelek kot vsak drug nosilec zvoka? Močno dvomim.

Opeth seveda niso Pink Floyd, so pa po drugi strani s svojim zadnjim studijskim umotvornom Heritage potrdili svojo privrženost eksperimentiranju, ki je krasila zgoraj omenjeno prog-rock zasedbo iz Anglije. Že pred samim izidom Heritage-a je bilo v luči izjav Mikaela Åkerfeldta, vokalista in glavne ustvarjalne sile benda, jasno, da bodo tisti oboževalci, ki v sicer razgibanem multižanrskem koktejlu skupine preferirajo glasbeni priokus death metala, razočarani. Mikael je namreč dovolj transparentno izjavil, da na takrat še prihajajočem cd-ju ne bo značilnega growl vokala, značilnega za prej omenjeno ekstremno metalurško zvrst. Vseeno pa je pozabil omeniti, da bo tudi vobče ta zvrst v širšem stilnem pomenu bolj ali manj spregledana. Torej: tisti, ki pričakujejo od Heritage-a brutalno galopiranje ali uporabo dvojnega boben-bas stopala se presneto motijo. Seveda to ni njihov prvi album takšne vrste: za ugotovitev, da to ni nujno nov teren za to prog-metal skupino si je dovolj zavrteti njihov izdelek Damnation, temačno fuzijo jazza, akustike in progresivnega rocka brez kakršnegakoli metal vložka. Vendar Heritage ni noben bližnji sorodnik omenjenega albuma: Heritage je najbolj fragmentirana in atmosferična plošča njihove dosedanje diskografije. Na njej je možno zaslediti skoraj vse klasične inštrumente klasičnega progresivnega rocka: od legendarnih Hammondovih orgel do melotrona in napol bluesovsko toplo zvonečih kitarških motivov. V samem naslovu albuma (Heritage = angleška beseda za zapuščino op. p.) tako ni nobene ironije.

Le-tega slavnostno odpre psevdochopenovska, povsem instrumentalna Heritage. Za njo udari iz zvočnikov njihov prvi uradni single Devil's Orchard, ki se začne z razgibanim riffom, ki močno spominja na godbo kakih Cynicov, jazz-metal zasedbo, ki smo jo imeli poleti priložnost videti tudi v Kinu Šiška. V njej Åkerfeldt ugotavlja to, kar je kako stoletje in nekaj nazaj ugotovil že Nietzsche; maksima besedila je namreč verz: God is dead. To je tudi edina pesem s katero se da bolj ali manj potegniti vzporednice z njihovim dosedanjim delom. Vsekakor skladba, ki ni brez pomena postala prvi singel tega albuma. Sledi ji I Feel the Dark, ki jo močno zaznamuje melodična akustična kitara v stilu kakega Nicka Drake-a (ki je, tako mimogrede, eden izmed Åkerfeldtovih glasbenih idolov). Tej sledi komad Slither, ki je edina metalizirana pesem na albumu in ki s svojim poskočnim, bliskovitim riffom deluje kot nekakšno posvetilo dobermu staremu heavy metalu. Nepenthe je navdahnjeno konstruirana in slojevita jazz rapsodija, ki vsebuje prefinjeno uparabo t.i. bobnarskih metlic namesto palic. Vsekakor eden izmed vrhuncev albuma. Häxprocess, ki ji sledi, nam po počasnem, rahlo sanjavem uvodu ponudi z mogočnim basom podprto ritmiko, ki proti koncu zbledi in naredi maneverski prostor solo kitari in minimalističnemu klavirskemu nokturnu. Famine s svojim začetnim, temačnim noise-om spominja na zadnji album še enega Åkerfeldtovega idola Scotta Walkerja The Drift. The Lines in

Prispeval Sergej Harlamov
Sreda, 12 Oktober 2011 16:04

My Hand pa je simpatična simbioza basa in kitare, ki nato kontrolirano izbruhne v ukročen galop, ki se ga ne bi sramovali niti The Mars Volta iz svojega obdobja Frances the Mute. Preden s folkom prežet outro Marrow of the Earth zaključi odisejado je tukaj še Folklore, katere najpotentnejši del je z atmosferičnimi klaviaturami podprt konec.

Heritage je zelo težko dostopen produkt banda, ki ni nikoli sklepal kompromisov. Zašiljene, distorzirane kitare so odstopile svoje mesto kalsičnemu klavirju, akustiki, t.i. clean kitari in atmosferičnim klaviaturam. Na refrene lahko kar pozabite. Čeprav so pesmi same nekoliko krajše kot na nekaterih prejšnjih studijskih ploščah (spomnimo se samo maratonske himne Black Rose Immortal, ki traja celih 24 minut) pa tokrat ta redukcija dolžine ni v škodo samim pesmim. Te delujejo kakor polnočna džungla skozi katere kakofonijo in razdrobljenost le-te se mora poslušalec prebiti brez kompasa in luči. Opeth so tako ostali Opeth navkljub neolikšni neopethovskosti Heritage-a. Je pa res, da jim transformacija v prog-rock bend primeren za vso družino ni povsem uspela. Pesmi na Heritage-u, razen redkih izjem, znajo namreč biti tako fragmentarne, da po drugem, tretjem, morda še po četrtem poslušanju kak instrumentalni del pričakujemo v pesmi, ki ga pravzaprav ne vsebuje. Priznam, glede na prve odzive nekaterih poslušalcev, sem se težko pripravil do recenziranja novega izdelka te švedske skupine. Že od začetka mi je bilo namreč jasno, da navkljub izkušnjam, ki jih imam z njihovim dosedanjim delom, tega albuma ne bo mogoče ocenjevati z istimi vatli in merili. Kakorkoli že, dejstvo ostaja dejstvo: Heritage poskuša v ambicioznosti in artistični zamotanosti preglasiti vso dosedanjo diskografijo in čeprav je Opeth-om pri tem spodletelo, si album še kako zasluži vašo pozornost.

Ocena: 7, 1